

Poštnina plačana.

Štev. 3.-4. * V Ljubljani, 1. marca 1923 * XXXI. tečaj

Miladin:

Cvetna nedelja.

Bliža se, bliža
doba vesela:
kmalu nedelja
bo cvetna prispela!

Glejte, ob vodi
máčice zale —
skoro bojim se,
da bodo odpale.

Vetrec jim maje
kodre rumene,
zlati prah stresa
na trate zelene.

Zibljeta v cvetju
dve se žuželki,
kakor da bili
bi v mehki zibelki.

Mačice, mačice
čakajte malo,
kmalu povijem
vas v butaro zalo!

Hej, pa porómam
zjutraj pred zoro
s sladkim bremenom
gor k cerkvi na goro.

Tam pa pokažem
med vriskom in donom,
da butare take
pod našim ni zvonom.

Bliža se, bliža
doba vesela:
cvetna nedelja
bo v gôste prispela!

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

2. Kakó spremljajte.

Kadar greste v cerkev ali v šolo, pojdite lepo skupaj; dečki zase, deklice zase, pa bo najlepše. In nikarte se med seboj ne kregajte in ne zmerjajte, kakor je marsikje grda navada. To prepustite divjakom.

Podobnikov Tonček je šel pa zadnjič skupaj z gospodom učiteljem. Pa kako? Kakor kužek. Zadaj je capljal za gospodom. Vidíte, to ni prav. In ravno-tako bi ne bilo prav, če bi bil tekel Tonček pred gospodom in bi se nazaj obračal, kadar bi mu hotel kaj povedati. Kadar koga spremljamo, ki je imenitnejši kakor mi, takrat gremo ob levi strani tistega, ki ga spremljamo. To si zapomnite: spremljevalca pustimo na desni! Le, če bi moral iti po blatu ali po kamenju, mi pa po lepši poti kakor on, takrat ga pustimo na levo stran. Ali se vam to čudno zdi?

Kimovčevo Francko moramo tudi omeniti. Šla je z gospodično učiteljico. Pa je gledala vedno le v tla, kakor bi česa iskala. Hodimo pokonci, kadar koga spremljamo. To je dostojneje, pa tudi bolj zdravo. Katera druga pa z gospodično govori, gleda pa v stran — kdo ve, kam se je zagledala? S komur pa govoriš, proti tistemu se obrni. Tako bo spremljevalec najlažje razumel tvoje govorjenje. In pa razločno govôri! Tisto mevžanje, kakor ga imajo nekateri otroci, ni nikomur podobno.

Če greste trije skupaj, kakor so šli včeraj gospod kaplan in Prašnikova dva, naj gre imenitnejši v sredi, ona dva pa ob straneh: eden na levi, drugi na desni. Tako je prav. V sredi v zlati skledi, pravi pregovor; v sredi bodi častno mesto!

Janez Srebutnik pa ne zna hoditi, kadar gredo učenci v parih, po dva in dva. Tako pri procesiji, ali kadar gredo učenci skupno v cerkev k božji službi. Srebutnik stopa prednjemu paru na pete in se srdi, zakaj hodijo ti otroci tako počasi. Toda pri procesijah se ne poizkušamo, kdo bo hitreje hodil. Takrat moramo uravnati svojo hojo tako, kakor drugi hočejo: ne prehitro, ne prepočasi. Malo zatajevanja pa zlasti otrokom nič ne škoduje.

Silno grdo je tudi, če hoče gospodično učiteljico spremljati cel roj učenk, pa se gnetejo okrog nje in prerivajo kakor piščeta okrog koklje. To ni lepo. Stopite rajši v pare, gospodična pa že pojde prosto ob vaši strani. Zdaj bo govorila z eno, zdaj z drugo. A tista, s katero govori, naj tudi odgovarja. Ne, da bi vse skupaj regljale in ščebetale kakor žabe v mlaki ali vrabci v meji.

Gospoda župnika je na cesti nekdo ustavil. Rad bi izpregovoril z njim par besedi. Ali boš ti tudi obstal in poslušal? Tudi bi ne bilo prav, če bi se začela ti in tvoj tovariš poditi okrog gospoda župnika in okrog znanega ali pa neznanega moža. Ali celo kričati! Najbolje je, če se od gospoda lepo poslovita. Kako? Odkrijta se in recita: »Z Bogom, gospod župnik!« Ali tako kaj podobnega. Ali pa pojdita malo naprej, oziroma stopita malo v stran, pa počakajta, da gospod opravi jo.

Ko se ločiš od odlične osebe, ki si jo spremljal,

ne smeš pozabiti, da se moraš dostojno posloviti. Ne izgini kar za hrbtom kakor kak Peter Zguba, ampak povej, da se moraš posloviti in zakaj. »Tukaj sem doma«, ali »semkaj so me poslali, oprostite, da ne morem več naprej.« Odkrij se mirno in izpregovori kratko poslovilno besedo: »Lahko noč! — Z Bogom! — Brez zamere!« Ali kaj podobnega. Tako je prav. In potem mirno odidi. Ne, kakor bi te kdo zapodil. Ali pa, da bi dvignil s svojim begom cele oblake prahu ali kupe blata. K ljudem mirno prihajaj in od ljudi mirno odhajaj, pa boš vsem všeč. Rekli bodo: »Kakó omikan otrok!«

Alf. Assolant — Tugomer Zlatopoljski:

Kokles.

Ko se je vračal neki mlad umetnik ob deževnem večeru domov, je zapazil, da teče za njim pes. Izkušal ga je odpoditi, a žival mu je trdovratno sledila.

»Bomo videli,« je rekel slikar, »morda je pa ta pes prijatelj, ki mi ga je poslalo nebo?«

Dal je psu streho v svoji delavnici in je šel leč.

Ko se je drugo jutro zbudil, je pes sedel na stolu poleg njega in izkušal ujeti pogled svojega novega gospodarja. Dasi je gledal pes vdano in pohlevno, se slikar le ni mogel premagati, da se mu je pes zastudil. Pred seboj je imel najgršega kodra, kar jih je kdaj videl. Suhega, odurnega, na pol golega, vrhu vsega še na eno oko slepega.

Slikar je stopil k vratom, da bi se odkrižal ne-

ljubega gosta, toda oko uboge živali je gledalo tako proseče in žalostno vanj, da je slikarja genilo. »Naj bo,« je dejal, »ostaneš pri meni. Ime ti bo Kokles¹.«

Pes in slikar sta živela skupaj dve leti. Žival je povračala gostoljubnost gospodarjevo z neomajno vdanostjo, slikarju je bilo pa to tudi všeč. Toda Koklesa je zgrabila bolezen, ki zanj ni leka: obolel je od starosti. Njegov gospodar pa ni hotel gledati počasnega pasjega hiranja, pa je sklenil, da psa utopi. Počakal je temnega večera, pa ga je odpeljal na most, prav na oni prostor, kjer ga je pred dvema letoma srečal. Potem je prijel žival, ki se je tresla od vročice, pa jo je vrgel v reko.

Kokles ni dal od sebe glasu. Začul se je samo votel plosk telesa, ki je štrbunknilo v vodo. Mladi mož se je pa vendar nekoliko sramoval svojega dejanja, pa se je nagnil, da bolje vidi, kako je s psom. V tem mu pa vzame veter klobuk ter ga odnese v vodo.

Slikar se je žalosten vrnil domov, ker je bil ob klobuk. Počival je uro dolgo na postelji, kar zasliši škrabljanje pri vratih. Gre odpirat. Pred vrati je bil Kokles. Sedel je na pragu s klobukom v zobeh ter se je naslanjal na zid. Voda mu je curljala z dlake, z glave mu je pa tekla kri. Bilo ga je strašno pogledati. Mladi mož je urno zgrabil za klobuk — pa poljubil psa.

Kokles je pogledal v gospodarja, zacvilil (ne ve se, ali od veselja ali od žalosti), se zgrudil in poginil.

¹ Kokles — pravzaprav Cocles Publius Horatius, imenovan Enooki — je bil rimski junak. Otel je Rim vpada Etruščanov.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Čaplja in gosi.

Čaplja, ki se je bila vrnila z južnega popotovanja, se je spustila v poplavljene loke poleg vasi. Ondi je pljuskala v vodi in brbala v ruši jata čeblja-jočih gosi.

»Aj, aj, drag gost!« jo je pozdravila stara gos.
»Zdaj bomo zvedele novice iz daljnih dežel!« je še pristavila zaupljivo in se precej obrnila k svoji jati:
»Tiho! Pojdimο jo poslušat!«

Toda čaplja — klap, klap, je korakala počasi, a v pogovor se ni spustila.

Tedaj je začebljala vsa jata, in gosi so vpile vse vprek: »Pomeni se vendar!«

»Saj smo si sorodnice!«

»Glej jo no! Čuj, pri nas je pa besedi kakor vode! Ti pa govoriš tako malo!«

»Povej nam vsaj, kaj si izkusila po svetlu!«

Čaplja je bistro pogledala po jati in zaklopotala s kljunom. Ko so gosi kakor na znamenje utihnile, je čaplja kratko izpregovorila: »Pri vas je besedi kakor vode, pri nas pa več preudarka. S tem se pride bolj daleč. Kdor dosti govori, laže ali pa se baha ter dolgočasi sam sebe in druge zastonj. To je moja izkušnja iz sveta.«

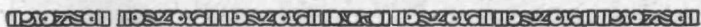
J. E. Bogomil:

Ne bo nič!

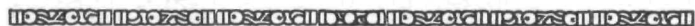
Koliko ima Virnikov Tonček opravka, koliko nepotrebne hoje, korakanja in letanja! In vse zaradi metuljev. Najrajši bi videl, da bi bili vsi njegovi in pri njem v postelji. No, nekaj metuljev je res škodljivih, pa so mu oče rekli, naj jih le polovi, kolikor jih more. Če jih bo polovil več, manj bo tistih grdih, nepotrebnih gosenic na vrtu. — Nekaj metuljev je pa lepih, in Tonček bi rad vse od blizu videl, kako lepi so. Kadar zagleda katerega — hop, pa gre na lov! Klobuk v roki, pa tek, tek, tek — čmok! — pa je na tleh! Pa še jokati nima časa. Vstane in jo pobriše za metuljem. Res je lastovičar že daleč in se mu menda poredno smeje, ker mu je srečno ušel. Pa saj leti tamle citronček, in ta je tudi lep. Ali pa zorica! Belin je pa škodljiv — eh, gre pa nad škodljivca! Enega bo že dobil. In če tudi nič ne dobi, saj to ni sramota. Še drugačni lovci, ki hodijo na lov s psi in puškami, pridejo včasih prazni domov. Pa lovci v škornjih in hlačah! Kaj bo proti njim Tonček!

Tončku tudi kiklica malo nagaja. Ko bi mu te ne bilo treba več prenašati — jej, polno hišo bi imel metuljev! Pa pridite drugo pomlad pogledat, ko bo imel že hlače — videli boste!

Zdaj-le!

M. Špalkova — Jožef Gruden:

☞ ptičku, ki je zmrznil.

Bila je tiha, mrzla noč.

Nad ledeno pokrajino je brila mrzla burja. Gorje mu, kdor je bil tedaj v gozdu!

Kadar je v golih vejah zažvižgal divji sever, si čul v mrzli noči slabotno ptičje čivkanje. »Kako me ta mraz boli, boli!« Droben ptiček je vzdihoval... Kakor kepica se je stisnil k deblu.

»Premrle so mi nožice, telo trepeče, srcé se ustavlja! Mili Bog, zmrznil bom, zmrznil!« je tožil prepadli ubožček.

In spet je zatulila burja preko pokrajine. Mesec je vzhajal. Beli, smehljajoči se mesec. Pramene blestečega svita je lil na sneg, ki je bil od strupenega mraza kakor okamenel. Na hladni beli preprogi je bil opaziti temen madež. Zmrzli ptiček... A mraz ga zdaj več ne boli, ledena burja več ne straši uboge glavičice...

Sanja o solnčecu, o belem cvetu, prijaznem maju, o zrelih češnjah.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Mačka in miška.

Mačka je ujela na kašči miško. Pa je ni pojedla, ampak jo je nesla mladim v gnezdo na seno.

Uboga miška, kaj je morala pretrpeti! Štiri mucke so si urile mehke krempljice na njej. Poizku-

silu je miška nekajkrat, da bi jím ušla, a stara mačka je to vselej preprečila.

Vsa preplašena in napol še živa je naposled miška boječe uprla v mačko oči ter jo je zaprosila: »Nikar me. vendar tako ne trpinči! Osvobodi me!«

»Kaj, da bi te jaz izpustila — mačka miško? Ko se bodo mladi naveličali igrati se s teboj, potem te bom pojedla!«

Miška se je zgenila. »Mar nimam pravice do svobode kakor vse, kar leze in hodi?«

»Vse? Nikakor ne! Pravico do svobode imajo samo pametni, ki znajo svobodo prav rabiti. Ti si pa sama pritekla meni v kremplje.«

J. E. Bogomil;

Prijetna zabava.

2. Lovimo se!

Kaj ne, da že pogledujete skozi okna, kdaj pride pomlad? — Ni več daleč. Skoro boste poleteli ven na trato. In lovili se boste, da vam bo teklo od čela. Lovimo se — to je prijetna zabava.

Postavite se v dve vrsti. Druga proti drugi naj bo obrnjena s hrbti. Vsaka vrsta si izbere svojo barvo — na primer belo in črno (ali pa belo in rdečo), kakor se prej dogovorite. V sredi med obema vrstama je par metrov praznega prostora. Na tem prostoru stoji deček. V rokah ima primerno okroglo

ploščo in jo vrže v zrak. Plošča je različno pobarvana. (Če ni barve, si lahko barvo samo s črkami zaznamujete!) Nihče se pa ne sme ozirati nazaj. To je strogo prepovedano! — Plošča pade na tla. Deček, ki jo je vržel v zrak, pove, katera barva je na vrhu. Reče na primer: »Bela!« Na to pa tisti, ki imajo črno barvo, stekó, belí jih pa lové. Kdor je ujet, ne sme več teči. Kdor je pa utrujen, sme iti na počivališče. Počivališče črnih je kakih 15 do 20 korakov za vrsto belih; beli imajo pa počivališče na nasprotni strani, ravnotako 15 do 20 korakov proč od tam, kjer je stala vrsta črnih. Preganjani mora priti torej preganjavcu za hrbet, če hoče počiti. Ko so vsi črni ujeti, je igra končana. Potem je pa treba spet od kraja začeti. In spet loví barva, ki je poklicana.

3. Zajček v grmu.

To je tudi prav prijetna igra. Štirje otroci zadržujejo. Napravijo krog. V krogu stojita dva otroka. Roke držita kvišku. Obrnjena sta z obrazoma proti središču kroga. Druga dva dečka sta pa lovec in zajček. Ona dva, ki stojita, sta pa grm. Lovec lovi zajčka. Zajček se izkuša rešiti. Rešen je, če pride v grm, to je, če prime enega izmed dečkov za roko. Kogar je prijel, ta postane potem zajec. Zato mora steči in gledati, da bo pribežal h grmu. Če pa lovec zajca prej ujame, preden se je rešil, pa oba vlogo zamenjata: zajec mora biti lovec, prejšnji lovec pa zajec.

J. E. Bogomil:

Nepočakana.

Do poldevetih so angelčki godli Minki Godinovi. Ko se je prebudila, ji je pa jel gosti lačni želodček.

Na postelji je že poklicala mamo. No, mama so jo oblekli, zakaj jutra so bila tedaj še hladna.

»Mama, lačna!« je precej potem zastokala Minka.

»Samo malo počakaj, Minka,« so ji rekli mama.

»Najprvo križ — tako! Zdaj moram pa hitro v hlev, pa bom takoj takoj nazaj.«

In mama so šli v hlev. Pa je bilo tam tudi precej opravka. Vsaka žival je morala dobiti svoj zajtrk. Pa še nastlati je bilo treba nanovo, da je žival lahko mirno do poldneva ležala in prežvekovala. Dekle namreč ni bilo doma. Odšla je bila na travnik trebit krtine in drugo zimsko navlako. Zato se je pa doma materi delo v hlevu malo zavleklo.

Mame ni bilo takoj nazaj. Minki je pa želodček zelo nadležno dopovedoval, da je snoči zadnjič dobil nekaj zaloge.

Minka je pa pogumna in podjetna. Saj ni več mala punčka; saj že sama hodi! Tudi na klop že sama zleze. In, če je treba ali ne, tudi s klopi zna že sama pasti.

Pa je koracalo otroče v kuhinjo. Na ognjišču je bila ponev — in v ponvi mleko? Minki se je zdelo: Vse prav — vendar človek mora vedeti, če je res? S težavo pridrsa Minka do štedilnika očetov črevljarski stolček. Ata so danes z doma, v semnju. Kaj ji bodo le prinesli dobrega?

Minka skobacá na stolček. Videti mora ... Pri-

Videti mora . . .

me za ponev. Precej vroča je že. As! Peče! — Ponev se nagne. Mlekce se zлива. Ko bi le mogla Minka na tla! To je ravno. Ko bi imela štiri roke, bi že šlo. Takó pa —! Takó pa stopica in stopica po stolčku... Štrbunk! Stolček pade, Minka tudi, mlekce pa po obeh.

Kaj bo zdaj? Zdaj pa godejo trije: želodček po svoje, Minka po svoje, in še mama, ki pritekó iz hleva, čuvši ropot in jezeč se na mačko, da je znabití ona... Pa vidiyo, da je mačka v progastem krilcu, s kučmo na glavi in v copaticah...

Mekinjski:

Na kratko!

Švebov Franci je sedel na zidani ograji pokopališča in držal v rokah precejšen kos potice, ko sem ga ugledal. Začel sem ž njim pogovor. Zastavljal sem mu vprašanja, on mi je pa odgovarjal ravno toliko, da najin pogovor čisto ni usahnil. Takole sva modrovala.

No, Franci, dober dan! Ali si ti? — Mhm!

Kakor vidim, ješ potico. — Mhm!

Ali so ti jo dali mama? — Mhm!

Pa si se jim zahvalil? — Tudi.

Ali so jo dali tudi Janku? — Tudi.

Pa je dobra, kaj? — Mhm!

Ali bi je ti meni dal en košček? — Naka!

Če bi te pa zdajle prosil kak lačen revež, ali bi mu jo dal? — Bi.

Torej imaš le dobro srce? — Mhm!

Kaj pa, ali imaš vašo Mici rad? — Mhm!

Kdo je pa bolj priden, ti ali ona? — Jaz.

Janko pa tako lepo ministrira v cerkvi; ta je gotovo bolj priden ko ti. — Odmaje.

Katerega pa imajo ata in mama najrajši? — Mene.

Pa jih tudi ubogaš, kaj? — Mhm!

Vselej? — Odmaje.

Ali greš kdaj obiskat starega očeta v Volčji potok? — Nič.

Ali bi jih rad obiskal, če bi ti mama pustili? — Mhm!

Jeseni boš šel pa že v šolo, kaj ne? — Bom.

Ali se že veseliš šole? — Pokima.

Ali je pri vas doma kaj novega? — Nič.

Od tebe, Franci, bom pa res veliko zvedel. — Mhm!

Pa glej, da boš lepo priden in da boš rad ubogal. — Bom.

In pa, da ne boš preveč govoril. — Mhm!

Pa z Bogom!

Posloviti se pa Franci že ni več utegnil. Kar ugriznil je v potico in bil silno zadovoljen, da ga ni nihče več motil.

DOPISI.

IV. Šmartno pri Slovenjgradcu.

Veliko veselje je zavládalo na naši šoli, ko so nam preč. g. katehet naznanili, da bodo ustanovili Marijin vrtec. Na željo g. kateheta smo vprašali svoje starše, če smemo vstopiti v Marijin vrtec. Naši starši so nam to v trdnem zaupanju, da bomo kot otroci Marijinega vrtca napredovali v vsem dobrem, prav radi dovolili. Za sprejem so gospod katehet določili praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Na predvečer smo opravili sveto spoved in z veseljem pričakovali drugega dne. Dan 8. decembra je bil za nas slovesen kakor dan prvega svetega obhajila. Med rano sveto mašo smo prejeli Jezusa v zakramentu svetega Rešnjega Telesa. Po sveti maši so nas pa gospod voditelj sprejeli v Marijin vrtec. Imeli so lep nagovor, v katerem so nam razložili, kaj je Marijin vrtec, kako moramo častiti Marijo, da nas bo sprejela v svoje materino varstvo, in kako se moramo ogibati vsega, kar bi žalilo našo mater Marijo. Po govoru smo obljubili, da bomo vestno in natanko izpolnjevali pravila Marijinega vrtca ter smo se posvetili Mariji z molitvijo: »O Gospa moja, o Mati moja...« Prejeli smo potem svetinjske Brezmadežne. Te smo najprej poljubili, potem pa nam jih je prednica Marijine družbe pripela na prsi, deklicam pa obesila okrog vratu. Svetinjske so naš častni znak, ki se ga ne sme sramovati noben otrok Marijinega vrtca. Gospod voditelj so nam potem razdelili lepe

Marijine podobice, kjer so tiskana tudi pravila Marijinega vrtca. Po končani slovesnosti v cerkvi so nas peljali gospod katehet v kaplanijo. Tam smo dobili vsi otroci, ki smo bili sprejeti v Marijin vrtec — 27 dečkov in 59 deklic — zajtrk, ki ga je preskrbela blaga gospa Plesnikova. Iz srca smo gospé hvaležni, Marija naj ji bo plačnica. Veseli in ponosni, da smo otroci Marijini, smo se vrnili domov. Veseli smo, da nas je Marija sprejela kot cvetke v svoj vrtec. Živeti hočemo čednostno, da bomo vsi kakor lilije in vijolice na vrtu Marijinem. Z njeno pomočjo upamo, da ne bo nobeden izmed nas postal plevel; saj bo Marija z Jezusčkom naša nevidna vrtnarica, vidni vrtnar pa naš gospod katehet.

O, Marija, srca svoja
v tvoje varstvo izročimo.
Da boš Mati nam ostala,
v sladkem upanju živimo.

Henrik Fabjan, Jožef Jeromel, Herman Kac, Hedvika, Marija in Jožef Zdovc, Radšel Slavko, Uršej Elizabeta in Vrhnjak Štefanija: otroci Marijinega vrtca.

Posnemajte!

V Rimu je bil koncem maja lanskega leta večdnevni kongres (shodi, zborovanja, proslava in pobožnosti) na čast božjemu Zveličarju v svetem Rešnjem Telesu. Dve reči sta, ki sta vse stotisoče navzočih vernikov tedaj najbolj genili: skupno sveto obhajilo otrok in nočno češčenje, ki se ga je udeležil sv. oče Pij XI. sam, in je bilo pri ti priliki obhajanih okrog 70.000 vernikov. — Obhajilo otrok je bilo pa v staroslavnem Koloseju. Okrog 20.000 otrok, ljubljencev Jezusovih, je pristopilo k sv. obhajilu. To je bil genljiv prizor, da je izvabljal solze veselja in radosti v očeh vsem navzočim. — Rimska mladina je le še dobra ter daje lep zgled ljubezni do nebeškega Učenika, ki je pričujoč pod podobo kruha.

R. Čebular:

Pomladni pevec.

Očka kos,
zmiraj bos,
pesmice žalobne žvižga.

Čeveljčke
uzel kragulj mu je
ravno, ko se hotel je obuči —
jej, še sam ušel

komaj komaj
v pogubonosni tisti je minuti.

Pousod pomlad,
in kljun je zlat,
pa očka kos
veselih noče znati,
ker je bos.

Rešitev uganke v 1.—2. številu:

Šel sem letošnjo zimo v log, pa je bil ves gol.

Rešitev rebusa v 1.—2. številu:

Še lev ne pride z grivo na svet.

(V črki N je bil »le«, žal, v nekaterih izvodih preslabo odtisnjen, kar je gotovo otežkočilo mnogim sicer bistrim glavam rešitev.)

Posetnica.

Elica Jutič

Elica je šla v mestne šole. Kaj je postala, ko je mestne šole dovršila, vam povedo črke njenega imena, če jih prav razvrstite.

Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev.— ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

Rebus v 1.—2. številki, so prav rešili: Milena Grejan v Mariboru; Repič, Omerza Nik., Jeršinovič Niko, Krajnc Slavko, Krobat Rud. v Celju; Minka in Jožko Proházka v Ljubljani; Kostja in Sava Konvalinka v Toplicah; Karlo Osterman, Darinka in Pepi Oglarič, Milenka in Drago Kunc, Mimica, Rudolf in Heda Bischof; Heri Kaiser, Fr. Zorman v Ljubljani; Stanko Pišlar v Sv. Lovrencu na D. p.; Anica Berstovšek v Mariboru; Ferdo Kac v Šmartnem pri Sl. gr.; Pavel Žnidaršič na Vrhniki; Nacek in Nada Založnik v Celju; Duje Albin, Kavčič Jernej. Miroslav Ravbar, Orel Valentin, Jazbec Ernest, Jožef Dernovšek, Bertonselj Vinko, Čubej Mirko, Požar Ivan, Del Linz Leop., Toroš Branko, Novak Jožef, Cvetko Perič, Kalan I., Prijatelj Marjan, Milena Kunc, Šilič Ivan, Ušeničnik Rajko, Boris Sodnik v Ljubljani; Mici Glavač, Stanko in štefi v šiški.

Rebus in uganko so prav rešili: Ignac Kunstel na Vrhniki; Jernej in Janez Kladenšek, Ljubečna; Klanšček Igor v Trbovljah; Bajuk Božidar Marko v Ljubljani.

Uprava Vrtca in Angelčka je vsled narasle dražinje primorana naročnino listoma dvigniti. Vrtec s priložo Angelček stane 15 Din, Angelček sam 5 Din na leto. Od dosedanjih naročnikov ne bomo zahtevali poviška.

»Angelček« stane 5 Din na leto. Izdaja društvo »Pripraviški dom«. Urednik in oblastem odgovoren: Jožef Volc, duh. svetnik na Rovih. Za upravnništvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani. Sv. Petra cesta 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.